

ROČNÍK 7 - ČÍSLO 21

VYŠLO V PROSINCI 2014

OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2014

Rok, který právě končí, můžeme hodnotit jako úspěšný. K významným událostem v životě klubu, kromě standardních každoročních akcí typu Anthropoid, patřil Memoriál zakladatelů výsadkového vojska či jiné meziklubové akce a soutěže. Na nich naši členové dosahovali vynikajících výsledků. Některé interní aktivity přinesly do našeho klubového života zásadní změny. Jednou z nejdůležitějších je, že jsme po dvaceti letech konečně získali klubovnu. Kromě místa na schůze výboru i prostor k soustředění inventáře a archivu. Ke 20. výročí klubu jsme vydali klopový odznak. Podařilo se vytvořit dvě zájmové skupiny. Střeleckou, kterou vede kol. Lacina a která využívá střelnici v kasárnách v Ruzyni. Výsadkovou vedenou kol. Štrajtem jež v tomto roce organizovala tři seskoková soustředění; posledního z nich se zúčastnil i čestný člen našeho klubu gen. Pavel, NGŠ AČR.

Za zvláštní zmínku stojí také iniciativa kol. Břeského, který zorganizoval dvoudenní sportovně-poznávací akci Ještěd. Vzbudila velký ohlas mezi účastníky a bude se opakovat i příští rok. Po Pochodu po stopách 22. vb organizovaného Červenými barety to byla druhá letošní akce s naší největší účastí.

Rok 2014 je volební a my máme vybrat nové orgány klubu podle nového Občanského zákoníku. Proto se výbor velmi intenzívně věnoval přípravě nových stanov. Členové byli s jejich návrhem seznámeni na zářijové členské schůzi a na výročním shromáždění je plánována i diskuze k němu. Podle vašich návrhů by měl nový výbor Stanovy dopracovat a připravit ke schválení na květnové či zářijové členské schůzi v příštím roce.

S novými podmínkami fungování spolků je úzce svázána účast na schůzích, kdy zákon požaduje minimálně 50% účast, aby mohlo být přijato jakékoliv rozhodnutí. Nám se dlouhodobě nedaří tento limit dodržovat (v r. 2014 dosáhla průměrná účast 39,1%, což podle starých stanov stačilo). Nové stanovy nasazují přísné měřítko pro členství v klubu: který člen se nebude dva roky zúčastňovat práce klubu a neplatit členské příspěvky, bude ze seznamu řádných členů vyškrtnut (nikoliv vyloučen!). I o tom se bude dnes diskutovat.

Řada členů výboru nehodlá z různých důvodů, zejména kvůli věku, pro další období již kandidovat. Udělali obrovský kus práce, za který je nutné jim

poděkovat: místopředsedovi kol. Pavlu Krajčovičovi, šéfredaktorce Padáčku kol. Daze Minkewitzové a kol. Oldřichu Visingrovi, v posledním volebním období náhradníkovi, který však ve výboru regulérně pracoval. Přejeme jejich nástupcům, aby se jim nejméně tak dobře dařilo organizovat život klubu, vést kroniku a vydávat klubový Padáček tak jako jejich předchůdcům. Organizace klubové činnosti je pro ně novou výzvou.

Gen.v.v. Ing. PAVEL GAVLAS, předseda KVVV Praha

MEMORIÁL POD ČÍSLEM 10

Letos se organizace Memoriálu zakladatelů VV a 6. ročníku Štefana Baniče ujal KVV Jindřichův Hradec, a to s plnou parádou, jak se sluší už desátému ročníku tohoto branně-sportovního a společenského setkání. Chyby byly v průběhu let vychytány a to, co pro účastníky připravil kolega Petr Čejka se svým realizačním týmem, se hned tak někomu nepodaří překonat. Klobouk dolů! Na dny 27. až 29. srpna v Jindřichově Hradci budeme rádi vzpomínat.

Po příjezdu, registraci soutěžících a volném potlachu u piva začal v rámci organizovaného volna společenský večer s dudákem, harmonikou a cimbálovou muzikou, která mnohé veterány zvedla z khaki židliček a ti pak na betonovém „parketu“ okolo stanové podpěry odřeli dezén svých kanad až „na plátno“.

Druhý den, po slavnostním nástupu na dvoře Žižkových kasáren, na kterém nechyběl pro nás už neodmyslitelný generál Pavel, přišla na řadu soutěž. Soutěžilo se v hodu granátem na cíl, střelbě na terč, mířené střelbě, v šipkách a veslování.

Počasí bylo skvělé a tak vše probíhalo podle plánu. Nějaké připomínky se ozvaly k bodovému ohodnocení biatlonové střelby – oproti veslování, kde se body počítaly ve stovkách, bylo příliš nízké. Takže když našeho elitního střelce Pavla Břeského přes noc „chytly záda“, s roubíkem v zubech sice odvesloval, ale vzniklou bodovou ztrátu už nemohl dotáhnout ani vynikající střelbou (88 ze 100!). První místo mu uniklo o jediný bod! Naproti tomu bývalí „galejníci“ a „převozníci“ mohli střelbu do pěti sklopných terčů s maximálním ziskem pěti bodů klidně vypustit. To ovšem neplatí o našem borci Erikovi Eštu, který nejen dobře vesloval, ale i střílel! Vesloval tak razantně, až mu odjela sedačka, a než se na ní znovu usadil, uběhly drahocenné vteřiny a to ho stálo „zlato“.

V celkovém hodnocení jsme dopadli takto: naše družstvo Praha A (Břeský, Eštu, Korb) skončilo na 12. místě a družstvo B (Štrajt, Veselý, Vlček) na 9. A v jednotlivcích byli naši borci „postiženi“ číslem DVĚ: Pavel Břeský ve střelbě, Jarda Veselý v granátu a Erik Eštu nejen ve veslování - byl druhý dokonce v celkovém hodnocení jednotlivců!

V táboře byla výstava o historii výsadkového vojska na panelech, u nichž se krátce před tím zastavovali chodci na prostranství před budovou Generálního štábu v Praze. Ubytování jsme byli ve vytápěných stanech, stravování bylo zajištěno v Žižkových kasárnách a bezvadně byla zajištěna organizace oficiální části i společenská zábava, jak už bylo zmíněno.

Zapomenout nemůžeme ani na krásnou a zajímavou prohlídku Jindřichova Hradce. Není tedy divu, že v kuloárech zaznívala slova chvály: „Čejen (Čejka, pozn. red.) se zas jednou vytáh!“

PETR KORB

SLOVENŠTÍ KOLEGOVÉ SLAVILI

Na počest 20. výročí založení Klubu vojenských výsadkářů Slovenské republiky se 22. srpna konalo slavnostní setkání na Městském úřadě v Žilině. Zúčastnili se ho představitelé města, zástupci armády Slovenské i České republiky, klubů výsadkových veteránů ze Slovenska i z Čech a početní hosté. Po pozdravných projevech a diskuzních příspěvcích následoval slavnostní akt udělování ocenění a vyznamenání. Mezi vyznamenanými byli i členové našeho klubu: medaili americké parašutistické nadace Štefana Baniče obdržel Jiří Urban, Zlatou

medaili Jozefa Gabčíka dostal náš předseda Pavel Gavlas a stříbrnými byli oceněni Václav Koutecký a Antonín Štrajt.

Z pověření KVVV Praha dekoroval Antonín Štrajt za dobrou spolupráci s našimi slovenskými kolegy zástavu klubu SR stříbrnou pamětní medailí. Po skončení oficiální části, na jejíž závěr vystoupil folklorní soubor Jedlovina, se účastníci odebrali na slavnostní oběd do jídelny 5. pluku speciálního určení, kde později proběhlo zasedání X. sněmu KVV SR. Novým prezidentem KVV SR byl zvolen kolega Jozef Tuček, jemuž tímto blahopřejeme.

ANTONÍN ŠTRAJT

NA HOŘE SLEMĚ

Před sedmdesáti lety, konkrétně 13. října 1944, směřovalo na letiště Tri duby sovětské letadlo Li-2, ličko, na jehož palubě letělo na pomoc Slovenskému národnímu povstání 13 příslušníků 2. paradestantní brigády a šest sovětských vojáků. Nedoletěli. Letadlo sestřelil německý noční stíhač a všichni na svahu hory Slemä zahynuli. Na jejich památku byl u trosk letadla postaven pomník, k němuž naši slovenští kolegové pořádají vždy druhou říjnovou sobotu výstup, aby si tuto tragickou událost připomenuli. Výstupu se zúčastňují i členové některých českých klubů (tradičně jsou to kolegové ze Zlína, Prostějova a další).

Výstup na horu vysokou 1524 m je rozdělen na dvě části: starší účastníci navštíví vojenský hřbitov v Liptovském Mikuláši a ostatní absolvují asi šestikilometrový výstup na Slemä. Obě skupiny se pak sejdou na společné „opékačce“ v chatě Liptovský Ján, kde dostanou účastnický list.

Výstup na Slemä patří spolu s oslavami patrona výsadkářů sv. Michala – Michalské dny – k tradicím KVV na Slovensku.

GAJ – MINKEWA

70 LET OD VYSAZENÍ PARADESANTNÍ SKUPINY JAN KOZINA – LOUNY 2014

V noci z 16. na 17. října 1944 byl v okolí Loun vysazen smíšený sovětsko-český výsadek, který podle plánovaného místa doskoku v jiných Čechách dostal název Jan Kozina. Vinou nepřesného vysazení (150 km severněji) se záhy po přistání dostal do značných potíží.

Na místě posledního boje tří členů výsadku se každoročně koná pietní shromáždění. Letos přijel až z Ukrajiny i synovec V. Jastrenského, jednoho z padlých. Mezi pozvanými byl i bývalý příslušník partyzánské skupiny Jana Husa Josef Sztacho a další hosté. U památníku na Mělcích se třemi kříži a velkou rudou hvězdou byly položeny věnce a proneseno několik proslovů. Přítomní s obdivem sledovali proslov kapitána v.v. Stacha – ve svých jednadvadesáti letech mluvil plynule, bez zadržávání, a četl bez brýlí. Z brožurky se dovídáme něco o výsadku i o osudech jednotlivých členů. V příběhu Viery Murdonovové mě zaujalo, že prý chtěla poznat Československo... Poněkud neobvyklá představa poznávacího zájezdu - ve srovnání s dnešními představami mladých lidí. Doprava sice letecká, nikoliv však Boeingem 737 s usměvavými letuškami, ale na podlaze bombardéru v téměř nedýchatelném ovzduší výparů leteckého benzínu, těl a naftalínu. Na zemi je pak nečekalo pohodlí hotelového pokoje s all inclusive, ale blížící se zima, nedostatek jídla, ošacení a vše, co obnáší život v podmínkách boje o přežití.

Mělo ale být ještě hůř! Brzy po rozednění, ještě se ani nestačili zorientovat, zahlédli, jak směrem k nim rychle postupuje rojnice Němců. Nezbývalo, než se připravit na boj, zřejmě poslední, pro který platí doporučené pravidlo – poslední náboj pro sebe. Tak se taky stalo. Trojice parašutistů Mordunovová, Jastrenskij, Kosinkov poté, co jejich „špaginy“ spolykaly pohotovostní dotaci nábojů, zvolili dobrovolnou smrt vlastní rukou. O něco lépe na tom byla hlavní, sedmičlenná část s V. Kišem a G. A. Melnikem. Ta se snažila dosáhnout asi 3 km vzdáleného Markvarského lesa. Po několika přestřelkách s pronásledovateli s postřeleným Melnikem na zádech se jim to s vypětím sil a díky taktické vynalézavosti podařilo. (Na čas opustili les a vrátili se do otevřeného terénu.) K večeru se pak ocitli u samoty Hvízd'alka, kde se jim dostalo i přes hrozbu trestu smrti pomoci od českých lidí. Potom se vydali na dlouhou cestu (s Melnikem na nosítkách) na jih. Přes Drozdov (u Žebráku), Neveklov, Dolní Kralovice a Uhelnou Příbram došli na Vysočinu, kde se setkali s partyzánskou skupinou Jana Husa. Tam byl major Melnik ošetřen a vyléčil se. Skupina až do osvobození pokračovala ve své činnosti na Chrudimsku (jako partyzánský oddíl Ludvíka Svobody). Např. vyřadila z provozu semtínskou prachárnu.

Tento příběh odvahy, statečnosti a sebeobětování by si určitě zasloužil filmové zpracování. Existuje sice krátký 16ti mm film od amatéra Jana France z roku 1979, ale kdyby se příběhu ujal tvůrčí tandem S. Spielberg – Tom Hanks, nepochybně bychom se brzy dočkali celovečerního válečného filmu. A jmenovat by se mohl: Bratrstvo neohrožených z Východu.

PETR KORB

KDO JE LUDVÍK DVOŘÁČEK

I v jeho pětadesáti letech je nepřehlédnutelné, že to byl chlap jako hora. Valaši takoví bývají, když je místo dětských her a klukovin zoceluje těžká práce. Od šesti let sedlačil jako dospělý a od třinácti, kdy gestapo odvedlo jeho otce, spolu s matkou hospodařil na statku jako hlava rodiny. Tu dřinu nenáviděl a hned po válce zklamal otce, který se vrátil z věznic s podlomeným zdravím, útekem do nedalekého Zlína. U Bati se učil strojním zámečnickem a snad nebylo sportu, do kterého by se nepustil včetně bezmotorového létání. Často trénoval s kamarádem Emilem Zátokem a Dana ho naučila docela solidně házet oštěpem.

V roce 1948 se ve Zlíně zakládal paraoddíl, a u toho nemohl Dvořáček chybět. Výcvik prodělal pod instruktorkami Rybínovou a Hříbkovou, absolvoval kurs instruktorů v Hradčanech a pod vedením Adély Macháčkové a Alfonse Koláře se podílel na výcviku první stovky zlínských parašutistů. Byl tak dán základ pro kvalitní zlínskou líheň civilních parašutistů, kde vznikly pevné kolektivy výborných přátel a také řada parašutistických manželství. I svůj první „důchodcovský“ seskok, když mu bylo už 74 let, skákal jako nejstarší s partou nejen pražských veteránů, ale i někdejších zlínských instruktorů. Je velkým dobrodružstvím a také štěstím být u zrodu velké věci, a proto Ludvík Dvořáček dnes nelituje potu, dřiny a obětí, kdy jedinou odměnou byl seskok, kterých však tehdy bylo jako šafránu.

V roce 1950 narukoval. Ve Stráži pod Ralskem ukázkově absolvoval výběrové řízení, byl přidělen k 71. výsadkovému praporu do Zákup a v Hradčanech pak absolvoval jako vzorný voják ŠDZ. Po skončení školy byl přidělen k 1. rotě 71. výsadkového praporu, byl povýšen na poručíka a dostal byt. Jak to na vojně bývá, nestačil si ho ani prohlédnout. Přišel rozkaz ke stěhování do Prešova a odvelení k 65. výsadkovému praporu - stal se tak vlastně jedním ze zakládajících kádrů 22. výsadkové brigády. V roce 1960 ale přišla zásadní změna v jeho vojenské kariéře: opustil Prešov, byl odvelen k nově vznikající zbrani, k protiletadlovým raketám. Studoval VTA AZ, ale po 4 semestrech studium ukončil a ze zdravotních důvodů odešel po 14 letech v armádě do zálohy.

Neměl problém se v civilu uplatnit. Absolvoval pedagogický institut pro mistry a učitele a pracoval jako mistr odborného výcviku v Kovoslužbě. Ale jeho kariéra, přestože byl perspektivním pracovníkem podniku, skončila nesouhlasem se srpnovou okupací. Živil se jako televizní opravář až do odchodu do důchodu v roce 1989.

Většinu důchodcovského času trávil na trampské osadě Kondor. Měl rád trampské písně a tak chodil zpívat do místní hospůdky, kde hrála osadní skupina. Měl cukání si s nimi zahrát, ale nebyla kytara. Jednou ho manželka poslala koupit zlevněný vysavač. Když šel kolem prodejny hudebních nástrojů, koukal, že právě

dostali tehdy nedostupné kvalitní španělky z Koreje. Když ji přinesl domů, manželka málem upadla do mrákot... Od té doby každý týden koncertuje s kapelou pro radost všem, kteří mají tento žánr rádi. Nedávno si zahrál na své 85. narozeniny na osadním táboráku. Občas potěší se svou milovanou kytarou i přátele z klubu.

V roce 2000 se stal členem našeho klubu a záhy byl zvolen do výboru pro funkci kronikáře. Tisíce fotografií ze života klubu doplňoval záznamy dění ve výstižné zkratce písmem a uspořádáním zápisů napovídajícím schopného grafika. Stal se kmenovým autorem Padáčku, byl u všech akcí klubu. Patří mezi brigádníky, kteří jako jeden muž dávají všechny odměny za brigádnickou činnost do chudé klubové pokladny. Spolu s Urbanem, Chudým, Lajpoldem, Štrajtem a Kubíkem provedl vůbec první veteránské saskoky v našem klubu. V roce 2005 získalo naše družstvo Dvořáček, Urban a Kočí 3. místo na mistrovství Slovenska. Desátý veteránský saskok si nadělil ke svým osmdesátinám.

Členem výboru klubu byl až do roku 2012. Za všechnu práci pro klub, pro celé veteránské hnutí, byl oceněn Zlatým odznakem a prakticky všemi medailemi KVVV Praha; podobných uznání se mu dostalo i v řadě bratrských klubů.

Věk smozřejmě přináší různé osobní i zdravotní problémy, které mohou člověku bránit v někdejší aktivitě. Ale Ludvík Dvořáček to nevzdává. Vždyť je paragán a je mu teprve 85 let!

Připravila DAGA MINKEWITZOVÁ

RELATIVITA ČASU

V říjnu přinesly tiskové agentury zprávu, že 24. 10. seskočil Alan Eustace (57), viceprezident americké internetové společnosti Google, z výšky 41 419 m. Překonal tak hned několik rekordů Rakušana Felixe Baumgartnera z roku 2012. Výstup v podvěsu pod balónem (stoupavost 8 m/s) ve speciálním skafandru, který ho vynesl do stratosféry, trval 2 hodiny 4 minuty a 22 sekund. Další jeho saskok volným pádem trval necelých 5 minut. Eustace při něm proletěl 37 617 m (během kterých prolomil i rychlost zvuku 1321 km/h). Nejdříve otevřel stabilizační padák a pak hlavní padák ze speciálních karbonových vláken. (Na filmových záběrech vypadá červené křídlo s bílým pruhem vcelku běžně.) Pád z výšky 3 800 m pak trval asi 10 minut a přistání bylo asi 100 km od místa startu balónu.

Vyhledal jsem všechny (2) své záznamníky saskoků a zjistil jsem, jak jsem „mrhal časem“. První pětisekundový volný pád je z května 1978 a místo saskoku Prešov. Poslední je z dubna 2011 a místo saskoku Erpužice. V řeči jasné - za 33 let (je v tom i pětadvacetiletá pauza bez saskoků) jsem „napadal“ 3 minuty a 30 sekund. Takže Američan udělá během dvou hodin 5 minut volného pádu a náš člověk za 33 let napadá 3,5 minuty. Jo, Amerika je Amerika...

P.S. Než mi vigil otevřel v roce 2009 v Plasích záložní padák (asi v 300 m), strávil jsem ve vzduchu hledáním výtažného padáčku místo pěti asi 13 sekund; takže si prosím opravte výsledný čas na 3 minuty a 38 sekund...

VLADO GAJDOŠ

PARAGATĚ PRO ZVLÁŠTNÍ ÚKOLY

V roce 1951 jsem se přihlásil do parašutistického oddílu Sokola. Přes zimu jsme nastudovali teorii, změnili firmu na DOSLET a začátkem března z nás začala formovat chlapy překážková dráha na Trojáku. Při té příležitosti jsme vyfasovali letní uniformu pozemního personálu Göringovy Luftwaffe vyšisovanou snad ještě sluncem nad ukrajinskou stepí.

Kombinace opičí dráhy, ptákořhu, hrazdičky a vynalézavosti našich instruktorů vygumovala přes prázdniny ze stavu přes polovinu původních nadšenců. K závěrečným zkouškám zbylo jen sedm trpaslíků zocelených desetiměsíční drezurou tak, že jsme všichni splnili. Skákat se mělo za měsíc na Ruzyni, křižovatce mezinárodních leteckých linek. Ovšem tomu neodpovídal stav naší výstroje. A tak jsme k naší radosti šli fasovat batldresy.

Byli jsme snad poslední skupina, takže v malém skládku, kousek pod pod „parašutistickým“ kostelem v Ječné ulici, už toho moc nezbyvalo. Ostatně skladník se s námi nepáral. Baret, batlík, kalhoty, spinky, bagančata, podpis a další! Shodou okolností to skoro vyšlo; co nesesedlo, dalo se vyměnit. Bunda a boty mi padly, kalhoty trochu delší – to mi mamka zkrátí – ale hergot – kde to má poklopec? „Helejte, pane, já nemám poklopec!“

„No, to bude asi tím, že jsou to dámský kaťata. Nic jinýho už nemám; buď rád, aspoň ti nepotáhne na brabčáka. A odchod, zavírám!“

A tak se ze mne stal transvestita. Je jasné, že mi to jen tak neprošlo. Ale po pár cvičeních už přestalo kluky bavit ptát se mě, jestli jsem ještě panna, jestli jsem nezapomněl vyfasovat vložky, nebo je-li seznámení možné... 30. října 1952 jsme odskákali, našili si na rukáv okřídlené padáčky a na mé neštěstí si už nikdo na Trojáku nevzpomněl.

Jenže mně posedla pejcha a nevěděl jsem nic lepšího, než se hodit do eráru a v plné parádě se vypravit do školy. Padák byl tenkrát pro spoustu lidí ještě „velké bílé žužu“, a kdo si na něm skočil, byl hoden obdivu. Jenže o „velké“ chtěli kluci slyšet, jaká to je rána při otevření a jaká při přistání, já si sedl na lavici, a jak jsem si udělal pohodlí, hned se ozvalo: „Hele, vole, vy nemáte poklopec?“

Odpověď už jsem měl promyšlenou předem, abych předešel zákonitě následující otázce: „A jak to děláte, když se vám chce...?“ Cožpak bych mohl vyprávět, že to musím řešit podle terénu a porostu? Že musím na levoboku pracně rozepnout tři mrňavé háčky, stáhnout nohavice ke kolenům a jako baby usednout na bobek někde v křoví, abych si kryl zadek?!

Ostražitě jsem se podíval vpravo a vlevo, jestli neposlouchá někdo nepovolaný, a hlasem zdrsnělým tíží svěřeného poslání, jsem jim sdělil: „Mají ho skoro všichni. Tuhle úpravu dostáváme jenom my, vybraný pro zvláštní úkoly. To se pak skáče z velký vejšky. Víš, jakej je tam mráz? Kdyby ti dynamickej náraz utrhl knoflíky u poklopce, než dopadneš, umrzne ti vercajk a musej tě pak zastřelit, protože se s tebou nikdo nebude tahat.“ Hlouček kluků vyjeveně hleděl do mého rozkroku.

Po Novém roce jsem byl zařazen do instruktorského kurzu. Sotva rostlinstvo ve Stromovce projevil náznaky rašení, přešli jsme z tělocvičny znovu na Troják.

Dvakrát týdně jsem tam jezdil přes celou Prahu tramvají. Připadal jsem si jako ilegál. Kvůli svému výstrojnmu hendikepu jsem jezdil zásadně na zadní plošině motorového vozu zalezlý do kouta vedle reostatu, o který jsem se dělil s násypkou na písek.

V září byl kurz zakončen nočním bojovým cvičením. Na trati „Posázavského Pacifiku“ jsme „zlikvidovali“ několik strážných, „vyhodili do vzduchu“ tunel a na několika vhodných místech „přerušili“ koleje. Lidským obydlím jsme se vyhýbali a nikdo nás nesměl spatřit.

Po půlnoci zmizel měsíc za mraky a naše družstvo se přesunovalo k plnění dalšího úkolu. Zapadlá okreska se vlnila jako had mezi holými poli a loukami. S kamarádem Jirkou Červeným jsme byli vysláni jako pátrači, jestli v tomhle zrádném terénu bez možnosti úkrytu nenarazíme na nějakou léčku. Po pravé straně vedl dost hluboký a široký příkop, a tak jsme do něho vklouzli, abychom netrčeli na asfaltu. Kradli jsme se jak Komančové asi tři sta metrů, když jsme uslyšeli, že proti nám přijíždí motocykl – a bez světel! Určitě rozhodčí, kteří by nás rádi načapali a shledali nás nehodnými stát se v budoucnu „meče armády hrotem“!

Okamžitě jsme splynuli s travnatým dnem vyschlé strouhy. Nějakých dvacet metrů od nás mašina zastavila a kdosi vypnul motor. Po chvíli k nám dolehly tiché hlasy. Poznali jsme rozhodčího Karla a velitele cvičení Vlád'u Zímu. Co teď? Naši „družstevníci“ byli asi dvě stě metrů za námi, určitě přilepení k rodné hroudě jako my. Nezbývalo než čekat. Pak jsme ucítili kouř. Oba pánové pokuřovali, ohýnky cigaret skryté v dlaních. Minuty se vlekly, od země stoupal chlad.

A pak se dostavila krize. Močový měchýř, který jsem během dosavadních bojů zanedbával, si začínal vynucovat pozornost. Blbej zvyk tohle kouření – jak dlouho to může ještě trvat? V duchu jsem si pořád opakoval: „Výsadcář vítězí vůlí!“, ale už mi docházelo, že asi ještě nejsem dostatečně psychicky připraven. Panebože, jestli honem něco nepodniknu, čeká mě katastrofální pád na společenském žebříčku. Začala se mě zmocňovat panika.

A tak jsem ten pangejt přemostil vlastním tělem ztuhlým jako prkno, zapřel jsem čelo a špičky bagančat o jeho protilehlé stěny. Oběma rukama jsem horečně rozepjal ty pitomé háčky na boku, stáhnul kalhoty a trenky co to šlo, jednou rukou přidržel veškeré textilie vpředu a druhou stáhnul podolek khaki košile vzadu, abych zamaskoval zrádný odlesk svého pozadí.

Směr proudu škodlivin jsem nechal zcela na gravitaci. Stačil jsem ještě maskovací levičku nastavit tak, aby nedošlo k zurčení.. O kus dál se Jirka dusil baretem narvaným do pusy. Na silnici naskočil motor a mí mučitelé konečně odjížděli. Úkol byl splněn, Jirka zavázán slibem mlčenlivosti a já jsem hned v pondělí vyměnil ve skladu krabičku partyzánek za kalhoty hodné celého chlapa.

„Hele, ty už nejsi u zvláštních úkolů?“ byl jsem dotázán při nejbližší příležitosti. „Nojo, brejlatý neberou,“ odvětil jsem div ne se slzou v oku. „Bud' rád, nic dobrýho by tě u nich nečekalo.“ Byla to pravda - s takovými gatěmi pro zvláštní úkoly by se žádný chlap inkontinenci neubráníl.

BOŘEK VEJVARA

LOUČÍME SE S PADÁČKEM

Jednalo se na výboru, jak splnit usnesení výroční schůze, vytvořit klubový zpravodaj, časopis. Padl i názor, že vlastně ani nemáme co do nějakého časopisu dávat. Chvilí jsem to poslouchala a už jsem si představovala, co všechno by mohlo v klubovém časopisu být. Kdo má Padáček č.1, může si to v úvodním článku přečíst. Rozhodně jsem chtěla, aby se lišil od prostějovského Zpravodaje - klubovými zprávami bychom časopis skutečně nezaplňili, i od slovenských Červených baretů, na ty jsme v klubu krátkí. A název? No přece Padáček, takový příjemný, nenáročný časopejsek do kapsy. - Když někdo něco navrhne, hned se mu to vrátí. Takže ten Padáček budu dělat já. Ale kdo ho „vyrobí“?

V červnu roku 1950 jsem nad Brnem poprvé vyskočila z letadla s padákem na zádech a se mnou taky Miloslav Juříček. Skočili jsme tak oba po hlavě do života, který jsme si tehdy neuměli představit. Juříček profesionálně, já k parašutismu připoutaná ve svém povolání novinářky. Po pádesati letech jsme se opět potkali v našem klubu.

Jsou lidé, kteří neodmítají vzít na sebe jakýkoliv úkol, když jiní od toho odtáhnou ruce. Patří k nim kolega Juříček. Ke svému zaměstnání (tehdy) a funkci výkonného místopředsedy se ujal technického zpracování nejen textů, ale i tisku (asi od č. 10 Padáček tiskla Růžena Čermáková, dík) i sešívání čísel. A nebylo to vždycky snadné. Redakční rada se nikdy nesešla, výbor se o Padáček staral jen formálně, a já bych byla nejednou potřebovala poradit! Kolegové měli Padáček rádi, ale jejich spolupráce i odezvy na řadu návrhů na zlepšování časopisu jsme se domáhali těžko. Tím spíš oceňujeme ty, kteří nám nejvíc psali – např. kolegy Dvořáčka, Gajdoše, Karmelu Štrajtovou s manželem, Vejvaru, Urbana, Řandu... Mezi nejpilnější autory ovšem patří i sám kolega Juříček. Díky vám, kolegové!

Připomeňme si, jak to s Padáčkem v průběhu 20 čísel bylo:

První číslo (o 12 stránkách) vyšlo v květnu 2008, dnes vychází o 16 stránkách. Obsah se postupně zkvalitňoval, vytvářely se rubriky – Klubový hlasatel, Vítejte nové členy, Sejdeme se, Blahopřání, Ohlédnutí do naší historie aj. Počet výtisků klesl ze 100 na 60 (do r. 2012 jsme Padáček posílali všem klubům v ČR i SR a členům klubu, kteří nemohli přijít vyzvednout si ho na schůzi; na poštovné asi 700 Kč ročně klub už bohužel nemá). Počínaje číslem 6 se Padáček hned po vyjití objevuje na internetu díky prostějovskému kolegovi Jaroslavu Ondrejčákovi, kterému za to moc děkujeme.

Po sedmi letech výbor opět projednával existenci klubového časopisu. Tandem Minkewa-Juříček ve svých téměř 85 letech už nemůže pokračovat a loučí se. Kdo se po nás ujme pokračování? Vyjde číslo 22 a budou vycházet další? Přejeme Padáčku a jeho tvůrcům mnoho úspěchů!

DAGA MINKEWITZOVÁ

KLUBOVÝ HLASATEL

VOLÍME NOVÝ VÝKONNÝ VÝBOR KLUBU

Na výroční schůzi si zvolíme výbor na další tříleté období. Na kandidátce už bohužel nenajdeme osvědčená jména jako Pavol Krajčovič, Daga Minkewitzová a Oldřich Visingr. Nahradit by je měli noví kandidáti, kteří se osvědčili jako aktivní členové. Jsou to:

PAVEL BŘESKÝ, nar. 1949

V klubu působí třetím rokem. Připojil se ke kolektivu našich členů, kteří ještě mohou provozovat seskoky z letadel. Od té doby se podílí na organizaci každoročního doškolování a seskoků na letišti v Hořovicích. Byl u vzniku střeleckého družstva našeho klubu, které nás od loňského roku úspěšně reprezentuje na veteránských střeleckých soutěžích.. Velký úspěch měla Akce Ještěd 2014 pořádaná ve spolupráci s bývalými příslušníky vojenské skupiny SOG. Kolega Břeský byl iniciátorem a také realizátorem této netradiční akce. Při té příležitosti měl možnost seznámit se rámcově se způsobem práce výboru. Když jsme se jej nedávno ptali na jeho představu o dalším působení v KVVV Praha, řekl nám: „Krmít labutě se ještě nechystám“.

PETR KORB, nar. 1944 v Praze

Vystudoval strojní průmyslovku a na umístěnku nastoupil do Českých loděnic v Libni jako konstruktér sacích bagrů. Vojenskou službu absolvoval u 7. výsadkového pluku v Holešově. Po vojně se vrátil k práci s bagry, u Dopravního podniku Praha pracoval jako technik a strojník osobní lodní dopravy, byl řidičem MHD i taxi. V Čs automobilových opravách pracoval jako dílovedoucí a posledních 10 let se zabýval ostrahou osob a majetku. - Pod vedením Quida Quiquereze absolvoval 3 seskoky v předvojenské přípravě, v Holešově pak 13 a v civilu v Letnanech dalších asi 75. V našem klubu zatím jeden. Baví ho lyžování, kolo, potápění, turistika i létání na motorovém závěsném kluzáku. - V roce 1972 se oženil, má dvě dcery a 3 vnuky a má na ně málo času.

LUMÍR NĚMEC, nar. 1940

V r. 1959 narukoval k 65. výsadkovému praporu do Prešova (balič roty) a s ním se přemístil do Holešova. Při seskocích v Holiči u Hodonína si na čtyřikrát zlomil levou nohu a to byl konec jeho skákání padákem. Po vojně vystudoval strojní průmyslovou školu, pracoval jako technický náměstek ve známé pražské porodnici (ÚPMD) a v hotelu Flora a posléze až do důchodu v Metru na opravách nezávislých vozidel. Od dětství nosil k chrámu Cyrila a Metoděje (přivedla ho tam už v r. 1945 maminka) kytičku ve výroční den Anthropoidu. Rád houbaří, poslouchá vážnou hudbu, čte a sleduje všechno o II. světové válce a zejména o akcích a činnosti výsadkářů.

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, MEDAILÍ A BLAHOPŘÁNÍ

Při příležitosti životního jubilea výbor KVVV Praha udělil

ZLATÝ ODZNAK

Antonínu ŠTRAJTOVI, 65 let

BLAHOPŘÁNÍ K ŽIVOTNÍMU JUBILEU

Miroslavu MRÁČKOVI, 85 let

Zdeňku KRÁLÍKOVI, 75 let

Františku NEŠNĚROVI, 70 let

Vladimíru BARTOŠOVI, 60 let

Všem jubilantům a vyznamenaným blahopřejeme a do dalších let přejeme pevné výsadkářské zdraví.

Medaile a blahopřejné diplomy budou předány na výročním shromáždění v prosinci

VÁNOČNÍ POTLACH

Rok se s rokem sešel a tak nás, kteří máme rádi dobrou společnost kamarádů zpod vrchlíků a nějakou legraci k tomu, opět čeká náš tradiční klubový

vánoční potlach ve čtvrtek 18. prosince od 16 hodin.

Svým přátelům můžete poslat neomezené množství dárků, ale jako vstupné je nutné přinést dárek bez určení adresáta. A prosíme - pomozte nám vytvořit vánoční atmosféru - kdo může, přineste nějakou svíčku, smrkové větvičky na stoly, františky, ozdoby apod. Přijďte se pobavit i vy, kteří jste dosud na náš vánoční potlach nezabloudili. Určitě nebudete litovat.

Ale než se rok s rokem sešel, restaurace Formanka, kde jsme se bavili před rokem, upadla do stavu rekonstruování a tak jsme na poslední chvíli sháněli náhradu, což v celé Praze krátce před Vánoci vůbec nebylo jednoduché. Našli jsme ji tentokrát také na Smíchově v RESTAURACI U DĚLOVÉHO KŘÍŽE, v Praze 5, Štefánikova č. 48 (naproti Švandovu divadlu). Věříme, že se vám tam bude líbit, jak to na našich vánočních potlačích vždycky bývá.

OHLÉDNUTÍ DO NAŠÍ HISTORIE

VYSAZOVÁNÍ VZDUŠNÝCH VÝSADKŮ

Hlavním úkolem výsadku není vlastní vysazení, ale následující bojová činnost v týlu protivníka, pro kterou si musí uchovat maximum tělesných i duševních sil. Vysazení vzdušného výsadku na území protivníka patřilo vždy k nejsložitějším fázím celé výsadkové operace. Historie potvrdila jeho výslednost na úspěchu celé výsadkové akce. Dopravu výsadkové jednotky se zbraněmi a materiálem do prostoru bojové činnosti ovlivňuje mnoho faktorů. Kromě aktuálního rozvoje letecké a výsadkové techniky a plánování a zabezpečení akce, výsledek významně ovlivňuje stupeň vycvičenosti výsadkových a leteckých sil a jejich vzájemná součinnost. Nemalý vliv kromě momentu překvapení má i denní a roční doba, aktuální počasí a činnost protivníka.

Vznik a vývoj výsadkového vojska v čs. armádě navazoval na válečné zkušenosti východních i západních armád. Pamětníků ubývá a tak si zavzpomínejme, z čeho jsme skákali, na čem jsme skákali a jak jsme cvičili v čs. armádě.

Doprava výsadkářů do prostoru bojové činnosti je neodmyslitelně podmíněna úzkou součinností s letectvem. Od samého vzniku a po celou dobu jeho existence bylo výsadkové vojsko přímo závislé na dopravním letectvu.

Letecký dopravní pluk 1 ve Kbelích měl v roce 1947 zpočátku dvě letky, jednu dopravní a jednu výcvikovou. K dispozici byly dopravní letouny JU-52 a DC-3 Dakoty, dočasně i C3A Siebel. V roce 1953 byla vytvořena třetí letka, zpočátku s letouny DC-3, později Li-2. Letka měla i dvě IL-12 určené pro vlečení kluzáků. K dopravnímu pluku přešly již v květnu 1945 zakoupené dva CG4A- Haig-Horsa, známé v RAF jako Hadrian. S kluzáky přešli k pluku i piloti kluzáků – původně ze svazku výsadkových jednotek - a vytvořili u pluku čtvrtou letku. Výstavba pluku tak byla dokončena a dovršena v roce 1955, kdy byly dodány (po zrušení kluzáků) vrtulníky čtvrté letce. Nejprve to byly Mi-4, potom Mi-8 a Mi-17. Pro cvičné seskoky výsadkových vojsk byly používány také letouny Antonov An-2 a balony. Letoun DC-3 Dakota byl „nosný typ“ při vzniku a počátcích dopravního pluku i ve variantě vysazovacích dveří pro vysazení výsadkářů. Nutno dodat, že 1. dvlp nebo jeho letky měly postupně domovské letiště kromě Praha-Kbely postupně i Prešov, Prostějov a Mošnov.

V roce 1959 bylo zahájeno přezbrojování útvaru na licenčně u nás vyráběné letouny Iljušin Il-14 T. Letoun mohl operovat na travnatých letištích, přepravní kapacita činila 30 osob s výstrojí, nebo 3000 kg nákladu, přičemž jeho maximální rychlost vzrostla na 430 km/h a dolet na 2240 km. V roce 1968 bylo u 1. dopravního výsadkového leteckého pluku ještě 19 strojů Il-14, byly vyřazeny až v roce 1985.

U výsadkového vojska došlo také k pokusům o používání nákladních kluzáků. Byly používány typy Nk 1 (Waco CG 4A), Nk 14 (Jakovlev Jak 14) a Nk 25 (Cybin C 25). Jejich éra skončila ve druhé polovině padesátých let spolu se zaváděním

vrtulníků. Nejprve to byly Mi-4, potom Mi-8 a Mi-17. Pro cvičné seskoky byly používány balony a z letounů především Antonov An-2. Seskoky byly prováděny také v šedesátých letech i z letounů Antonov An-12, An-26, ale později také z C 130 Herculesů.

Vznikající čs. výsadkové jednotky v roce 1947 měly ideově na co navazovat. Sešli se váleční výsadkáři ze západní i východní armády pod velením gen. Palečka. S materiálním zabezpečením to bylo obdobné jako u letectva. Převládala kořistní výstroj a výzbroj včetně výsadkového materiálu.

Od června 1948 až do začátku 50. let se skákalo na padácích VJ-1/47. Prototyp padáku osobně ušil „na koleně“ por. V. Maděra, bývalý příslušník ZS/D, podle vzoru X Parachute. Padáky v počtu asi 1300 ks vyrobila česká firma PAK z kořistního kamuflovaného padákového hedvábí nalezeného v pevnosti Králíky. Osobní zádový padák s vrchlíkem ve tvaru seříznuté koule o ploše 71 m² a s dýchacím otvorem v ose vrcholu byl sešit z 28 polí (každé se 4 dílů); padáková vesta měla centrální zámek a byla spojena s vrchlíkem 28 šňůrami o délce 7 metrů. Rychlost klesání byla 6 -7 m/sec. Otvírání padáku bylo nucené statickým lanem (spojené trhačkou – suvenýr jako skalp). A měl během snášení velkou oscilaci.

Skákalo se původně s jedním padákem. Po mimořádné události se používal jako klínový záložní padák adaptovaný letecký záchranný padák. Osobní výstroj a výzbroj se ukládala do osobního nožního zásobníku. Ten se před výskokem připevňoval k pravé noze a po otevření padáku ho výsadkář spustil na 6 metrovém laně.

Ke shozu těžkých a doprovodných zbraní (těžké kulometry, minometry, tarasnice), munice a zásob všeho druhu byly nutné zásobníky shazované současně s výsadkem. K dispozici bylo asi 300 německých kořistních válcových zásobníků, byly však nepoužitelné pro DC-3. Vlastní vývoj se nepodařilo dokončit, a proto je později nahradily zásobníky sovětské provenience. Experimentovalo se se skluzáky, které však byly později pro nedostatek tažných letounů zrušeny.

Politická změna v naší republice po únoru 1948 se promítla nejen do velení výsadkového vojska, ale ovlivnila i celkovou koncepci použití výsadkového vojska. Dosavadní výsadkový materiál byl postupně nahrazován sovětskými padáky PDT-41 a především PD-47 se záložními PZ-47. Padák zvaný „pédeta“ měl vrchlík čtvercového tvaru vyrobený z odtučněné bavlny (perkal) o ploše 72 m² a měl 22 šňůr. Rychlost klesání při zatížení 120 kg byla 5,2 m/sec. Vážil 16,5 kg. Postroj se upínal třemi karabinami. Padák se otvíral pomocí výtažného lana, ale umožňoval i seskoky volným pádem s ručním uvolňovačem. Postroj umožňoval rychlé připojení záložního padáku PZ-47. Tyto padáky byly licenčně vyráběny i u nás v Chornici. Armáda je využívala do roku 1964, více než dvacet let.

Po roce 1964 se výcvik rozšířil o seskoky ze sovětských letounů An-12, které byly každoročně krátkodobě detašovány u brigády. Pédeta byla v roce 1965 vystřídána padákem typu OVP-65 a ZVP-65, který již umožňoval hromadný seskok z velkokapacitních letounů. Byl jakýmsi přechodným modelem, brzy byl vystřídán dalším osobním padákem československé produkce a to typem OVP-68, který se

stal oblíbeným padákem našich výsadkových vojsk. Podle mnohých odborníků byl jedním z nejlepších armádních padáků na světě vůbec. Vyznačoval se velmi dobrou říditelností a širokým spektrem použitelnosti. Jeho maximální nosnost byla 120 kg a rychlost klesání 5,3 m/sec, horizontální 2,5 m/sec. Vrchlík kruhového tvaru byl sešit z 28 dílů o celkové ploše 73 m² a stejného počtu šňůr. Vzadu měl tři hnací kanály a po stranách čtyři řídicí pole. Vážil 14,5 kg. Svou službu v armádě skončil současně s hromadnými výsadky po více než dvaceti letech.

Nahradil jej osobní padák OVP-80 a ZVP-80. Ten se od svého předchůdce podstatně technicky lišil. Padák neumožňuje seskoky volným pádem. Lze s ním provádět seskoky s okamžitým nuceným otevřením a se spožděným otevřením a stabilizací. Má ale více řídicích prvků a je dobře ovladatelný. Padák má plochu vrchlíku 70 m², hmotnost 13 kg, max. nosnost 140 kg a vertikální rychlost klesání 5 m/sec.

Po dalším osobním padáku VTP-100, jehož používání bylo v AČR z bezpečnostních důvodů zastaveno, se v současné době zavádí do armády padák 12 SL, ale to už je současnost.

Část výstroje výsadkářů byla přizpůsobena výsadkovému výcviku. V počátcích to byl výsadkový stejnokroj vz. 19, boty kanady vz. 25, pestrý kabátec. Po roce 1960 byl stejnokroj nahrazen celoarmádním vzorem 60V. Ochrana hlavy při seskoku byla zpočátku řešena nevyhovující koženou kuklou, která byla v šedesátých letech nahrazena laminátovou přilbou. Bojeschopnost výsadkáře ihned po přistání byla zabezpečena osobní zbraní uloženou v pouzdru na zbraně (samopal, kulomet, pancéřovka). Další výzbroj a výstroj měl výsadkář uloženou ve speciální torbě RD-47 rozvinuté pod padákem. K vysazení těžšího materiálu (radiostanice, trhaviny) torba RD-47 už nestačila. Proto byl do výstroje zaveden osobní nákladní zásobník GK-30 (dříve také GK-20) sovětské licence.

Nákladní zásobník (rusky gruzovoj kontejner 30) je složen z vnějšího obalu s popruhy na uzavření a z vnitřního obalu (vatovaného), který chránil uložený materiál, např. radiostanice, meteorologickou soupravu ADK a podobně. Příslušenství tvoří přepravní taška, popruhy a 15 m dlouhé bílé lano. Na jednom konci lana je oko k upevnění na nosné popruhy „gékáčka“ a na druhém konci oko a kovovou karabinou. Vše se úhledně a bezpečně uloží do kapes na obalu zásobníku opatřených gumovými stahovadly. Před nasednutím do letounu se zásobník pomocí popruhu a karabiny připevnil ke kruhovému (sedacímu) popruhu padákového postroje a přes uši na zásobníku se zvláštním popruhem upevnil kolem pasu výsadkáře. Po otevření padáku jej výsadkář odpoutal a shodil pod sebe. Zásobník přistával tři vteřiny před výsadkářem a odlehčil tak jeho váhu. Výsadkáři tento zásobník používali nejraději v noci, protože slyšeli bouchnutí „gékáčka“ o zem a mohli se tak připravit na dopad.

Předpoklady bojového použití brigády jako výsadkového svazku v ozbrojeném střetnutí byly vždy limitovány materiálními možnostmi Čs. armády. Po celou dobu existoval rozpor mezi možnostmi čs. vojenského dopravního letectva a potřebou kapacity k vysazení brigády, včetně jejích těžkých zbraní.

Od roku 1959 dostalo dopravní letectvo nový letoun IL-14T, spolehlivý a výkonný dvoumotorový stroj. Pro vysazení těžší bojové techniky jako byly bezzákluzové kanóny, minomety, motocykly a další však měl jen čtyři pumové závěsy pod centroplánem křídel. Velmoci již tehdy disponovaly velkokapacitními dopravními letadly a ze zadních vrat byly vysazovány i obrněné transportéry. Nám musely zatím stačit IL-14 s podvěšenými balíky zásobníků. Kromě toho byly k vysazení zbraní a techniky, která byla ve výzbroji brigády, upravovány svépomocí zásobníky pro shoz některých těžkých zbraní (tarasnice), vytvářeny svazky tří zásobníků, zkonstruovány podvěsné systémy pro shoz bezzákluzových kanónů a motocyklů, podvozky pro přepravu zásobníků a raněných, zařízení pro vyhledávání shozených zásobníků v noci a některé další.

Pro vysazování zásob z letounů byly používány až do konce šedesátých let tři základní typy nákladních zásobníků: PDMM-47, PDBB a PDUR, všechny s nákladním padákem PD-42.

Zásobník s označením PDMM-47 (parašutno-děsantnyj mjagkyj měšok) byl určen pro vysazování prakticky všech druhů nákladu, tedy pro přepravu zbraní, střeliva, proviantu, trhavin, chemického materiálu, min, spojovacího a zdravotnického materiálu. Měl padákovou a nákladovou komoru a tlumič nárazu. Byl vyroben z pevné dvojitě plachtoviny, vyplněné textilní vatovou vycpávkou. Po celé délce nákladové komory byl otvor pro vkládání materiálu opatřený dvanácti páry kovových kroužků pro uzavření pomocí padákové šňůry. Po délce byl zásobník zpevněn popruhem, který v padákové komoře umožňoval spojení s nákladním padákem tak, že se třmeny spojil v prstencové oko padáku. K vytvoření pravidelného tvaru a zpevnění sloužilo 5 dřevěných lišt s kovovými oky, kterými se příčně protahovalo pět popruhů obepínajících zásobník. Nosník, který zakrýval uzávěru nákladové komory, byl popruhy pevně spojen se zásobníkem a umožňoval zavěšení do pumového závěsu letounu Li-2 (DC 47), později také IL 14T. Podvěs zpevňovaly čtyři stabilizační šrouby s výkyvnou hlavicí.

Zásobník PDMM měl tyto základní technické údaje: rychlost letounu při vysazení do 250 km/hod., rychlost klesání při dopadu do 7 m/s, délka vnitřní části nákladové komory 1400 mm, vnitřní průměr nákladové komory 450 mm, celková váha prázdného zásobníku 28 kg, celková délka úplného zásobníku 2000 mm, délka nosníku 1400 mm, váha nákladu min./max.70-100 kg.

Zásobník PDBB (parašutno-děsantnyj benzijnyj bak) byl určen k přepravě kapalin (PHM). Tvořil jej plechový dělený sud o obsahu 90/10 litrů. Měl stejné rozměry jako nákladová komora a používal stejnou padákovou komoru a tlumič jako PDMM.

Zásobník PDUR byl v podstatě padáková komora s padákem PDK-42 a soustava řemení na připevnění různého materiálu v obalech různého formátu.

Letouny IL-14 postupně dosluhovaly v šedesátých letech. Vysazení výsadkových jednotek bylo teoreticky řešeno koaliční dohodou se SA s příslibem přepravy brigády velkokapacitními letouny. V rámci koaliční spolupráce začalo v roce 1965 postupné přeškolení na těžkou leteckou techniku. Každoročně přilétalo několik sovětských dopravních letounů AN -12 a útvary 22. vb byly přecvičovány na tento

moderní letoun. Trénovalo se vysazování osob i techniky, učilo se připravovat materiál a vozidla k vysazení na velkých plošinách s padáky nebo brzdícími raketovými systémy typu P-127 a B-127.

Stejná technika se používala pro zásobování výsadkových vojsk v prostoru bojové činnosti. Pro navádění letounů byla vyvinuta naváděcí souprava Pálka v letounu a Pařez u návodčího na dopadové ploše.

MILOSLAV JUŘÍČEK

PRO ZAJÍMAVOST

Vojská NATO sú pri vojenských operáciách zásobované často logisticky zo vzduchu, hlavne v neprístupnom teréne. Od zhadzovanie materiálu na padákoch z lietadiel pomalým preletom v malej výške (Onyx Ultra Lights) sa prechádza k vysoko sofistikovaným (teda i drahším) systémom JPADS (Joint Precision Air Drop System). Materiál (300 – 13 500 kg) je zhadzovaný z vyšších výšok, padáky (krídla) majú nastavené (GPS) miesto pristátia a dokážu doplachtiť až do vzdialenosti 40 km. Najväčšie krídlo – MegyFly má plochu 930 m² a unesie až 13 608 kg. Kompromisom je potom využívanie a spojovanie vyradených padákov T – 10 (už nevhodných používania pre osoby), kde napr. 2 spojené padáky unesú 250 kg náklad.

VLADO GAJDOŠ

*Krásné Vánoce bez rybích kostí, veselého Silvestra bez deliria tremens
a hlavně a především*

**PŘEJEME VŠEM NAŠIM ČLENŮM A VŠEM MILÝM KOLEGŮM
V ČESKÝCH I SLOVENSKÝCH VETERÁNSKÝCH KLUBECH,**

ABY BYL NOVÝ ROK 2015

**BEZ JAKÝCHKOLIV NEHOD, BEZ ZBYTEČNÝCH STAROSTÍ,
CHOROB A VŠEHO ŠPATNÉHO.**

At' naše modré paragánské nebe nad hlavou zůstane bez mráčku.

Výbor KVVV Praha

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová Technické zpracování Miloslav Juříček.

Uveřejněn na webové stránce KVV Prostějov: www.kvvprostejov.wgz.cz v sekci KVVV Praha.